

10037
TRES

*K Academies etc
University of Oxford*

ORATIUNCULÆ

HABITÆ IN

Domo Convocationis Oxon.

LONDINI,

Apud C. BATHURST, & G. HAWKINS, in Fleet Street.

OXONI,

Apud JACOBUM FLETCHER.

1743

LECTORI

QUOD ornamentis huiusmodi, subus quidem
non ex iustitia, aut utilitate, sed factum est;

sed plane ut obtineant rem maxime cupisimum
CANONICI inquit. Nam ex quo tempore li-

bertatis & patrie laudes, & ingenuarum ar-
tium studia, & optimorum civium virtutes in

seculo nostro celum aggressus sunt; & quod
DOMINO

hanc, novorum hominum in republicam pesti-
liam & prodicionem leviter notari; ita rei

novitate percellit, et in se magnificus, ut ul-
tra modum incrementum (quantum) semper inte-

mentum, in civitatis roboris,
molestis lacibus, & inaccessis cursu in

odium & invidiam totius usque deservit.
Nescio, an crederi suum in rem bene conducere,

ut in me invehatur. Sed ideo haec atrocior mi-
hi videbatur contumelia, quod neque is sermone

me interfecisset, quod in praesentia male-
bat hoc audieram ex interpretibus) neque ego

verbum quidem inusitatum de GIGANTUM
Apud JACOBUM FLETCHER

Fi- A2

LECTORI.

QUOD oratiunculas hasce, subitas quidem & penè extemporales, edendas curavi, non ex iudicio, aut voluntate meâ factum est; sed planè ut obviam irem malevoli cujusdam CANONICI injuriis. Nam ex quo tempore libertatis & patriæ laudes, & ingenuarum artium studia, & optimorum civium virtutes in senatu nostro celebrare aggressus sum; &, quod neutiquam a meo munere alienum esse arbitrabar, novorum hominum in rempublicam perfidiam & proditionem leviter notavi; ita rei novitate percussus est vir iste magnificus, ut ultra modum intumuerit (quanquam semper intumescit notabiliter) meque in conviviiis rodere, maledictis laceffere, & procacissimâ censurâ in odium & invidiam vocare vix usquam destiterit. Nescio, an credat suam in rem benè conducere, ut in me invehatur. Sed ideò hæc atrocior mihi videbatur contumelia, quòd neque is sermoni meo interfuisset unquam, (quem profectò malebat sibi audiendum ex interpretibus) neque ego verbum quidem unum dixissem de GIGANTUM

FILIIS, de FUNEBRIBUS LAUDATIONIBUS
 de * PLUMBEIS HOMINIBUS; ne verbum qui-
 dem unum de PLUMBEIS HOMINIBUS. At
 neque nunc dicturus sum: adeo clementis sum
 animi & mansueti. Verum hercle (ne jocosius
 hæc videar dicere, quum seriam rem ago) in
 tam illiberali ingenio, tamque immiti superbiâ
 quid ego miror, si gloria præstantissimorum vi-
 rorum, & accusatio nefariorum ei sit offensio-
 ni? quid miror, si vultus ingenuus, si mores
 severi, si vox libera ei non sit ferenda, cui deest
 purpurato dignitas, senatori gravitas, sacerdoti
 sanctitas, civi urbanitas, homini humanitas?
 qui cum me accusat, almam Academiam accu-
 sat; cum meas improbat laudationes, ejus impro-
 bat judicia; & verecundis meis oratiunculis
 irascendo, & pios questus ex alienâ fide dam-
 nando, suas ineptias suamque malitiam aperte
 fatetur. En, hic ille est, qui modo dite sacer-
 dotium arroganter recusavit: nempe cogitat
 (vide, quid avaritia impudenter cogitat!) ditis-
 simum; quo scilicet erit contentus; & quo

* T^o (PLUMBEIS) Epitheton Anglicè idem sonans. Vide DUNCIAD.

(eheu! ita est seculum) fortasse donandus. Nos autem nonne interea his ipsis praeclare admone-
mur, quid de re amplissima, de speciosis titulis,
de regum, quaecunque sunt, donis statuatur deus
optimus maximus; quanti faciat, et quam ne-
lit ea esse virtutum praemia; quae talis vir, qui
virtutibus plane omnibus caret, sine aut pericu-
lo, aut contentione, aut sumptu sibi potuit com-
parare? Qui in hoc illustri literarum domicilio,
cui tamen est infensus, et cujus jura palam vio-
lavit, ornatissimam habet sedem et fructuosissi-
mam; ipse praeterea literis vix mediocriter im-
butus, aut ullis artibus, nisi quas, si bonus esset civis,
prorsus nescisset. Haec tibi, Lector, diligentius
exposui, ut scias, is quid sit hominis, qui me
immerentem ultrò est insectatus; veniamque ut
orem his oratiunculis, quae magnis illis nomini-
bus, quibus honores suos reddere mihi manda-
tum erat officium, nequaquam omnino sunt dig-
nae; vix fortasse & meo. Quid igitur? si quae
minus adriserint, pulchrè memineris ea me emi-
sisse malo coactum. Et certè, qualiacunque sunt,
in iis satis constat tale me servasse temperamen-
tum;

tum; ut tantum absint a petulantia criminationes meae de pessimis civibus, quantum praeconia de optimis absunt ab adulatione. Quapropter rustica hujus CANONICI convitia, insolentiae, minae, fastus quid me commoveant; si ego is sum, qui vanissimo corvorum strepitu, quippe auratis indutorum plumis, nunquam exarserim? Immo verò, quidni haec omnia mihi laudi ducam? sanè ducam oportet, si hodie, si haec praefatus eam, quam nuper me invenisse mihi semper gratulabor, apud Academicos meos gratiam valeam. Sed haecenus de odioso istius hominis intemperantia. Neque enim pudoris est mei plura adjicere; neque is dignus est, in quem me totum parem. Praeterea autem hanc deponere personam (quam neque appetivi, nequeo etiam sustinere) jamdudum cogito; atque iterum ad limen Musarum me recipere. Ibi sanè omnia & ingenio meo aptiora erunt, & senectuti meae jucundiora. Ibi facilius, forsitan & tutius, possim veritatem colere, patriam diligere, & patriae inimicos odisse, & ridere meos.

EX AULâ B. M. V.

CAL. DEC. MDCCXLIII.

Wm King

ORATIUNCULA

HABITA IN

Domo Convocationis Oxon.

xviii Kalendas Maii MDCCXLIII.

Cum illustrissimus Princeps

JACOBUS HAMILTON,

Dux de HAMILTON & BRANDON,

Præsentaretur ad Gradum Doctoris in Jure Civili,

HONORIS CAUSA.

Ex Aula B. M. V.

CAL. DEC. MDCCLXIII.

ORATIO

HABITA IN

Domo Convocationis Oxon.

M. F. L. E. R. I. E.

Cam. illustrissimus Princeps

GEORGE II

JACOBUS HAMILTON

PROCURATORES

Dux de Hamilton & Brandon
R. ASSENTO VOSES HANC ILLUSTISSIMUM
Præfatum Jacobum Hamilton
Ducem de Hamilton et Brandon
optime

INSIGNISSIME
VICE CANCELLARIE,
ET VOS
EGREGII
PROCURATORES,

P RÆSENTO VOBIS hunc illustrissimum
 Principem, JACOBUM HAMILTON,
 Ducem de HAMILTON et BRANDON;

B

optimæ

optimæ indolis adolescentem, et sui ordinis spectatissimum: adolescentem verecundiâ quidem, sed virum prudentiâ, sed senem gravitate. Cui summa in deum, in parentes, in patriam pietas, summa est studiorum et ingenuarum artium, quibus ipse semper vacavit, reverentia et amor. His accedit comitas singularis; quam tantam ille habet a naturâ, ut vix majorem in ullo alio cognoverim: quæque, egregia virtus, sola facit, ut cæteræ animi et naturæ dotes, si desunt, minus desiderantur, si abundant, elucescant magis. Itaque gratulor reipublicæ, et almæ huic Academiae, et literis ipsis pro ingenio tali; quod in homine adolescente rarum est, in nobili verò rarissimum. Et mihi met ipsi etiam gratulor, quod mihi datum est, ornatissimum Ducem, mihi que charissimum, apud vos commendare: quem spero equidem, et (si benè virtutes ejus mihi ominentur, si, quæ optimè habent sibi

principia, maturuerint) spondeo futurum domus HAMILTONIÆ decus, patriæ ornamentum, Academiae patronum, et, quod caput est omnium, assiduam pulcherrimæ libertatis propugnatorem et vindicem. Nunc verò, etiamsi hanc laudationem meam, non tam benevolentiae, quàm iudicii mei testimonium esse velim; nequaquam tamen pro meâ consuetudine facerem, neque quod nobilissimi Ducis modestia pateretur, si eum laudibus, quam verissimis, coràm onerarem; præsertim quum clarissimus ipse Vicecancellarius mores ejus, ut quos penitus inspexerit, publicè privatimque celebravit; et cæteros Academiae alumnos rectè monuit ad ejus exemplum. De splendore generis, et vetustate familiae HAMILTONIÆ et DUGLASSIÆ, unde Dux nobilissimus est oriundus, quâ nihil clarius, ne quidem domus regia, (quippe in Galliâ, in Germaniâ, in Italiâ, in omnibus ferè Europæ

ropæ gentibus sunt principes et primarii viri,
 qui ab hâc stirpe originem suam se accepisse
 gloriantur) quot et quanta prædicarem, si mihi
 spatium esset dicendi? At neque tum prædica-
 rem, ni eximius hic noster juvenis prædica-
 tionem meam posset adjuvare; et patriam do-
 mum moribus et ingenio ornare suo. Sed
 enim ornat. Dumque ornat, quàm dissimilis
 est iis adolescentibus, qui in Academiâ, tan-
 quam in circulis rusticorum versantur; et, si
 amplas habent facultates et lautum patrimo-
 nium, ideò nihil omninò sibi putant deesse:
 qui jactant tum demum sese optimis imbu-
 tos artibus, si potandi, venandi, et aurigandi
 sunt peritissimi! Quàm hic autem dissimilis est
 iis nobilibus, qui, ut nos ad nobilitatis suæ
 memoriam revocent, majorum imagines osten-
 dunt; ipsi nimirum honestæ familiæ, sed vitæ
 infamis, sine virtute, sine gloriâ! At verò,
 quàm dissimillimus est novis istis hominibus,
 qui

qui superbos titulos et ingentia nomina quæ-
rentes (quæ quidem salvâ et florente repub-
licâ desperâssent) non excellentiâ generis, aut
majorum famâ, sed flagitiis suis, sed perfidiâ
summâ fiunt nobiles : adeò ut de celsâ illâ et
amplissimâ, in quam ascenderunt, dignitatis
fede dignitatem jam penè omnem sustulisse
videantur ! At non hîc nostrum est cum ini-
quitate temporis pugnare. Suo jure utantur
aulici : emant, vendant, corrumpant, cor-
rumpantur. Vos autem, viri integerrimi, an-
tiquum vestrum semper ita tenete morem ;
vestram tenete authoritatem philosophiæ præ-
fidiis, fide et firmitate animi, et liberali sem-
per ita munitam custodiâ ; ut hunc senatum,
hanc venerabilem domum nulla unquam attin-
gat infamia ; ut neque judiciis, neque consiliis
vestris nefariorum hominum interponatur po-
tentia ; ut denique Academici honores nemini
deferantur, nisi qui sit dignissimus et honori-

bus illis et majoribus suis. Dignissimum sanè
et his, et illis, et quovis honore *Vobis nunc*
presento, illustrissimum nempè hunc Ducem,
ut admittatur ad Gradum Doctoris in jure ci-
vili, honoris causâ.

At non hic possumus esse cum ini-
quitate temporis pugnat. Quo iure utatur
auctori: emanat, vendant, corrumpant, cor-
rumpantur. Vos autem, viri integerrimi, an-
tiquum vestrum tenete morem;
vestram tenet philosophia per-
fida, fide est et liberali sem-
per ita munus. Hunc senatum,
hanc venerabilem domum nulla undam atin-
gat insana, ut neque iudicis, neque consilis
vestris nesciorum hominum interponatur po-
testas; ut denique Academicus honores nemini
deterantur, nisi qui sit dignissimus et honori-

ORA-

ORATIUNCULA

HABITA IN

Domo Convocationis Oxon.

viii Kalendas Septemb. MDCCXLIII.

Cum Vir nobilissimus

GEORGIUS HENRICUS LEE,

fourth
Tertius COMES de LITCHFIELD,

Præsentaretur ad Gradum Doctoris in Jure Civili,

HONORIS CAUSA.

ORATUNCULA

HABITAIN

Donno Convocationis Oxon.

7th March 1844

ET VOS
Cum Vir nobilissimus

EGREGII

GEORGIUS HENRICUS LEE,
PROCURATORES,

Comes de LITCHEFIELD
RESISTIT VOBIS HUIUS NOMINIS
P. Comitum Henricum
Præsentem ad Gradum Doctoris in Jure Civile
LIT. COMITUM DE LITCHEFIELD
HONORIS CAUSA.

INSIGNISSIME
VICE CANCELLARIE,

ET VOS

1910

E G R E G I I

PROCURATORES,
P RÆSENTO VOBIS hunc nobilissimum

Comitem, GEORGIUM HENRICUM

LEE, COMITEM de LICHFIELD :

qui, quum sit clarus genere, et amplissimâ
 natus familiâ et speciosâ, nullâ tamen eget
 commendatione majorum. Quicquid enim in
 viro nobili aut requirere, aut amare solemus,
 five elegantiam ingenii, five probitatem mo-
 rum, five, quod omnium est pulcherrimum,
 amorem patriæ; in hâc spectatissimo juvene
 hæc insunt omnia. Ac, cum vobis benè
 cognitum est et perspectum, quàm benigna
 sit ejus natura, quâ industriâ ab ineunte us-
 que ætate severiora studia coluerit, quàm in-
 structus sit et ornatus ingenuis artibus; haud
 equidem vereor, ne adulatoria hæc videatur,
 aut in ostentationem composita oratio: haud
 vereor modicas illi laudes tribuere, cui maxi-
 mæ, cui assiduæ debentur. Etenim hic est,
 hic est ille noster; qui penè puer senator
 factus nihil pueriliter dixit, nihil fecit; sed
 pulchra, sed honesta, sed præclara omnia.
 Quæque hæc omnia, quæque ingenium et
 I eruditionem

eruditionem et eloquentiam suam maxime commendabant, et nunc commendant, en illi liberalis facies, jucunda gravitas, et senatorius decor: quæ paucis hujus seculi adolescentibus, immò sui ordinis paucis contingunt: adeò ut vir nobilis, si quando de rebus gravissimis differuit, bonorum animos confirmaret argumentis, etiam malorum deliniret voluptate. Age verò, quam gratiam, quam gloriam illustrissimus COMES tum consecutus est, quum vox populi, quum senatus summâ voluntate bonorum omnium eum ipsum unum ex judicibus constituit de summis reipublicæ negotiis; atque ita constituit, ut quem verissimum judicem putaret! Fuit profectò verissimus. Et nisi si virtus ejus et firmitudo animi cedere tandem fuisset coacta iniquitati temporum, ac prævaricationi malorum civium; jam omninò salva esset respublica, libertas salva. Olim meliora forsitan ab optimatibus

nostris speremus; certè omnia, firmata ætate,
 ab hoc honestissimo adolescente; quem nun-
 quam a sese discessurum, et cujus diligen-
 tiam et fidelitatem nunquam reipublicæ de-
 futuram mihi persuasissimum est, et vobis, et
 omnibus. Quid enim? Anne fas est dubi-
 tare de fide ejus, qui vestigiis patris optimi
 ingressus nil planè metuit, nisi quod bono cive
 sit indignum: qui præstantissimorum virorum
 exempla sequutus ita animum formavit, ut
 alios nobiles excitet vocetque ad exemplar
 sui: cujus denique in mente inhærescit sanc-
 tissimum libertatis nomen; et cujus sermo om-
 nis cum ad veritatem, tum ad dignitatem pa-
 triæ est accommodatus. Sed neque modò in
 curiâ et consiliis publicis, sed etiam in otio et
 privatis officiis ipse ita sibi cunctos devinxit hu-
 manitate suâ et singulari comitate, ut gravissimi
 senes eum ament, probissimi juvenes admiren-
 tur, colant amici, observent propinqui, invide-
 ant

ant pauci, oderit nemo. Prætereo stolidi oppidani cujusdam convicia, quæ nuper boando jactavit vir levis et ineptus, et facilis capi veteratoris istius infidiis, qui res omnes astu solet tractare, ut suis commodis pareant. Ecquid igitur mirum, si eximius juvenis, quamvis universo senatui, et celeberrimæ huic Academiæ sit probatus, (iis sanè merito probatus, quibus est ornamento) uni isti, tali viro, displiceat? Talibus usque displiceat, usque inimicis patriæ molestus; dum summâ suâ virtute, et optimâ famâ et optimæ mentis conscientia fruitur; propter quas oppidani isti honores (siqui modò sunt honores) ei denegantur, hi Academici decernuntur. O! si sic semper curemus decernendos, civibus nimirum huic simillimis; non quia nobiles sunt, aut quia Academici, sed quia viri boni, et bonorum et doctorum amantissimi; non quia hosce petunt honores, sed quia merentur: quod quidem genere, et nobilitate,

tate, et cunctis nominibus, et cunctis honoribus est ornatus. Itaque vehementer gaudeo, et vobis gratulor, quod, quum alma Academia adstruendum censuit, quantum amplissimum potest, famæ et dignitati hujus nobilissimi COMITIS, id planè meritis detur; magnis omnino meritis hujus integerrimi viri: Quem ego quidem nunquam intueor, quin illi precer fausta omnia, et læta omnia; nunc verò maximè, quum eum *Vobis præsentò, ut admittatur ad Gradum Doctoris in jure civili, honoris causâ.*

ORATIUNCULA

HABITA IN

Domo Convocationis Oxon.

viii Kalendas Septemb. MDCCXLIII.

Cum Vir nobilissimus

JOHANNES BOYLE,

COMES de ORRERY,

Præsentaretur ad Gradum Doctoris in Jure Civili,

HONORIS CAUSÂ.

ORATIO

Insignis Vice-regis

Domini Convocationis Orationes

viii. Kalendas Septemb. MDCCLXIII.

ASSISTENTIBUS VOBIS HUNC NOBILITATEM

JOHANNES BOYLE COMITEM DE

GREY. Hunc orationem vobis

in hoc oratione. * FELIX MEMORANDUM

quod in hoc studio et avito studio inge-

JOHANNES BOYLE COMITEM DE

educatus ut omni liberali doctrina, et Graeco

litteris et Latinis haud quidem hodie sit eru-

ditior. Anglica vero lingua et litterae ei est

elegantior, tanta oris suavitas, tanta comitas

Præstantior ad Græcum Doctorem in Jure Civilis

et Græcum ad Vell. 133. 7. de Tempore Libertatis

et de 133. lib. 1. de Honoris causa.

cum

Insignissime Vicecancellarie,

ET VOS

EGREGII PROCURATORES,

PRÆSENTO VOBIS hunc nobilissimum virum, JOHANNEM BOYLE COMITEM de ORRERY, hunc ornatissimum virum, hunc, in quo gloriatur, *LÆLIUM meum: qui a puero mirè studiosus, et avito præditus ingenio, in almæ nostræ Matris sermone ita fuit educatus, ut omni liberali doctrinâ, et Græcis literis et Latinis haud quisquam hodie sit eruditior. Anglicani vero sermonis tanta ei est elegantia, tanta oris suavitas, tanta comitas

* Vide SCAMNUM ad Vers. 150. Vide TEMPLUM LIBERTATIS ad Vers. 388. Lib. 1. et ad Vers. 28. Lib. 2.

D

cum

cum gravitate judicii conjuncta et in dicendo et in scribendo, (Lyrica ejus opera testes, et disertissimæ epistolæ, et jucundissima convictio) ut sæpissimè arbitratus sim, Apollinem ipsum, ut ita dicam, si Anglicè loqueretur, hunc quidem velle imitari. Porro autem, ut iis studiis, quæ hominè ingenuo sunt dignissima, sic et iis virtutibus, quæ ingenuum animum maximè exornant, est politissimus. En vir enim, quo nihil humanius, modestius, sanctius: cujus neque mentitur oratio, neque vultus. En paterfamilias prudens, maritus continens, amicus fidelis, hospes liberalis, fautor et patronus literarum (eheu, jam senescentium!) munificus; quod satis re declarat splendida illa librorum copia, quibus bibliothecam Ædis Christi adauxit: atque beneficium ideò erat amplius, quòd nemo meliùs aut utiliùs eo fruatur, quàm is ipse, qui donavit. Neque verò est mirum, quòd in hóc clarissimo viro tot animi dotes, tot-

que naturæ bona, optimarum artium studiis
 exculta, reperiantur; quum hæc omnia illi
 planè sunt gentilitia. Quàm illustria enim sunt
 avorum ejus, proavorum, atavorum nomina
 apud nostros, apud externos, apud eruditos
 omnes! Adeò ut hic unus fortasse de tot no-
 bilibus sui temporis ab stirpe ipsius Philosophiæ
 oriundus esse videatur. Sed jam, missis cete-
 ris, quem civem cernimus, quem senatorem!
 diligentem, frugi, sagacem, incorruptum; pro
 causâ patriæ, pro salute populi pertinacissi-
 mum: tum maximè, quum * PLUTUS iste, iste
 finister loci Genius omni scelere, ac pro suo
 arbitrio, Britanniam nostram lacerabat. Hoc
 est, quod vobis (vobis enim scio quàm sit acer
 et constans libertatis amor) de meliore notâ
 nobilem commendet; hoc est, quod Academi-
 cum; et magnæ quidem hoc vobis gloriæ ducor,
 quòd nemo ad hunc usque diem de Academia

* De PLUTO vide TEMPLUM LIBERTATIS.

potuit bene mereri, qui non optimè meritis
 est de Republicâ. Siquidem parum est, quod
 quis sit comis et generosus, nisi est bonus ci-
 vis: et parum profunt, parum profectò pro-
 fuit liberalissima studia, et maximarum rerum
 scientia, et maximarum virtutum exercitatio-
 nes, nisi nostros impellunt animos incendunt-
 que ad conservandam libertatem. Itaque ni-
 hil magis in homine hoc præstantissimo lau-
 dandum esse censeo, quam suam erga patriam
 pietatem: nihil ipse magis (et hoc semper erit
 moris mei) laudare gestio; nequaquam me-
 tuens aut vituperationem, aut odium istorum,
 qui hanc laudationem meam propter sua faci-
 nora ad contumeliam accipiant; ac, cum exi-
 mi hujus viri prædicantur virtutes, sua vitia
 sibi exprobrari putent. Recte equidem et cal-
 lide putant. Haud enim satis digne collau-
 dandi sunt optimi cives, qualis hic est, nisi in-
 signiter satis notentur pessimi, quales sunt, qua-

les sunt----At vos novistis homines; novistis pecuniosos istos, sed et sordidos homines, qui oratorio suo ingenio, id quicquid est, et senatoriâ suâ potentiâ, quæ maxima est, ad perniciem patriæ utuntur; et libertatem idcirco defenſitaverunt vehementer, ut eam tandem prodant turpissimè. Novistis homines, qui se primos omnium esse contendunt, proceres, antistites, principes Reipublicæ; qui tamen simulatione pietatis nihil non impiè faciunt, et simulatione publicæ utilitatis omnia (pro dolor!) fanè apta esse vident suis commodis suoque imperio. Verùm plura vetat optimi huius viri verecundia, fortasse et ætas mea, quæ nunc quidem malè sustinet oratoris partes. At vos, si laudationibus meis faveatis, ignoscite, quæso, meæ indignationi; quæ, siqua est, est honestissima; quum unum quidem hoc cogito non tantum in hac oratiunculâ, sed in omnibus scriptis meis, et in omni vitâ; ut satisfaciam opiniononi

nioni vestrae, et præstem eam, quam Reipub-
licæ, quam Academiae, quam ingenio huic ex-
cellenti et summo meo amico debeo reveren-
tiam. Atque, ut vobis est pulcherrimum, il-
lustrem hunc COMITEM in vestrum senatum le-
gisse; (illustriorem fanè legistis nunquam) sic
mibi quidem est gratissimum eum virum, quem
merito et arctissime diligo, jussu vestro *Vobis
presentare, ut admittatur ad Gradum Doctoris
in jure civili, honoris causâ.*

nioni vestire, et præstare eam, quam Reipub-
 lice, quam Academicæ, quam ingenio huic ex-
 cellenti et summo meo amico debere reveren-
 tiam. Atque, ut vobis est pulcherrimum, il-
 lustrem hunc Comitum vestrum senatum le-
 gisse; (illustriorem sanè legistis nupquam) sic
 mihi quidem est gratissimum eum videri, quem
 merito et arctissime diligo, vestra vestro. Nobis
 presentare, ut admittatur ad Gradum Doctoris
 in iure civili, honoris causa.

